

Караконджулчо и метронома

Беше си едно лениво лято. Хейли и Марко бяха оставили отрочето си на двамата дядовци и едната му баба и бяха отишли да вечерят на бригантината. За компания им бяха дошли Ванчето с Йоанис и Майкъл с Караконджулчо. Въргозунякът Марко беше сервирал вечерята направо на една покривка, постлана върху сал, за да могат Пешо Морския Кон и Принцесин да са на ниво без да се налага да им се влачат раковините на палубата.

Певицата и русалката се любуваха на огърлицата на антроположката. Червено-бялата плетеница от стъклени мъниста включваше шест пискюла и отразяваше залязващото слънце.

- Това е мазо и служи за повикване на Санго, който според момъка, който ми направи бижутото, е изключително компанийски бог. Обича да бие барабани и да хвърля мълнии, обаче също така си пада по танците. Нали отивам другия месец в Бенин, там ще мога да си я изпробвам!
- Страхотна изработка! Трябва ли да е непременно само бяло с червено? – попита Принцесин.
- Ако е за Санго, да, иначе има и други версии. Пискюлът се казват „глория” и обикновено на централния се слага някакво по-особено мънисто. Нищо не си харесах при майстора, може би по-нататък, като намеря нещо, ще отида да ми го добави.
- А какво трябва да изобразява това мънисто? – попита Хейли, видимо заинтригувана. Огърлицата пробляскваше загадъчно, а певицата си падаше по тайни.
- Повечето, които съм виждала, са с костенурки, или някакви оплетени мъниста, но не ми казаха нищо за ограничения. Сигурно ще стане нещо, което има резонанс с мен, да го кажем нещо като точка на фокусиране. Принцесин, ти какво се замисли?
- Хм! Ако правилно съм разбрала, това е нещо като комуникационен канал за повикване и отговаряне. Санго не е кротко момче, може би трябва да си по-внимателна в пожеланията.
- И аз това си мислех, но я нося вече месец и нищо не е станало. Може би нещо не е наред в канала или просто майсторът не е бил майстор, макар че много ми го хвалеха.
- Нали не бързаме никак? Аз ей-сега ще дойда обратно! – рече Принцесин и се гмурна.

Йоанис, Марко, Пешо и Майкъл се съвещаваха нещо с Караконджулчо.

- Как да не е магически? Тя без него място не може да си намери!
- Три дни без него? Ами това си е като да се опиташ да вземеш на Ванчето любимата лопатка! – Майкъл знаеше за какво говори.
- Не думай! Аз по-добре да отида на гости на мама си кобилата, отколкото да съм близо до мястото, където някой ще се опита да й вземе лопатката! Имаш предвид онази с ореховата дръжка? – Пешо тихично подфиркна, спомен от времето, когато беше или щеше да бъде кентавър.
- Същата! Затова ти казвам, трябва да можем да го поправим! – Марко решително точеше отверката върху един брус.

- Той не е счупен. Той е просто изхабен. Зъбните колела не държат вече, приплъзва се ритъмът, трябва нов колелца, но за това е нужно време. – Караконджулчо беше долепил ципесто ушенце до махагоновата кутия.
- Хейли си го иска утре за репетицията... – въздъхна въргозунякът, който сложи нова порция прясно настърган кокосов орех пред Пешо. Той обичаше стърготините още от острова, на който се беше родил. – И не иска и да чуе за електрически или електронен, трябва жив ритъм.

Принцесин изплува безшумно и се усмихна на Ванчето.

- Дай ръчичка!

Ванчето беше свикнала на изненади от дружката си и покорно протегна длан. Принцесин пусна върху нея една роза, изрязана от ярко червен корал.

- От няколкостотин години я гледам и все не й намирам място, но си мисля, че ще ти пасне точно. Виж, цветът е докаран абсолютно, все едно, че за твоето мазо е правена!
- Момчета, дайте една скоба от онази кутийка, да си я закача веднага! – Ванчето беше решително момиче. – И си дръжте чашите, че може да дойде още някой на вечеря!

Розата наистина беше като излята сред червените и бели мъниста, но нищо драматично не се случи. Трите девизи въздъхнаха едновременно.

- Принцесин, това, дето ти се е заплело в косата, какво е? – взря се Хейли. Митичните същества бяха чистолюбив и честолюбив, та в Залива на конекрадците никога не плаваха боклуци. Предметът сред мокрите руси кичури определено беше бутилка, в която имаше нещо неопределено.
- Интересно... – Принцесин внимателно освободи пластмасата и се вгледа през издрасканата й повърхност. Тя понечи да отвори бутилката, но Караконджулчо й я грабна от ръцете. Русалката се стресна.
- Не може така да се отварят разни контейнери! Ами ако ти гръмне в ръцете и ти повреди маникюра?
- Караконджулчо, благодаря за грижите, но бутилката е съвсем лека. И освен това ми се струва, че в нея има нещо живо, прилича ми на духче!
- Майкъл, подай ей-онази голямата прозрачна чаша, но заедно с една чинийка, ако се наложи да го озаптяваме! – делово предложи Пешо. Караконджулчо внимателно отвъртя капачката и изсипа сивата мъглица във винената чаша.

Мъглицата бавно се концентрира в топче, голямо колкото маслинка и почти толкова черно. Две оченца се отвориха и сферичката рече:

- Няма пък! Няма, няма и няма!
- Характер устойчив, нордически, - засмя се Марко. – Сега кажи и какво няма!

- Няма да спра да барабаня! На мен ритъмът ми е в кръвта, исках да кажа, щеше да ми е в кръвта, ако бих имал кръв! Шум съм бил вдигал! Затова ми взеха и барабанчетата, и ме натъпкаха в тази съдинка, и ме хвърлиха в морето! Като, като джин ме хвърлиха, със Соломонов печат отгоре! И се носех по водата като Дух Божи, и ме беше шубе, че ако отворя тази капачка, бутилката ще потъне и аз ще се удавя!
- А, аз това вече съм го минавал! – рече въргозунякът. – Ти си дух, не можеш да се удавиш!
- Аааа, какъв съм идиот! Сега вече като ми каза, мога да се понеса обратно над водата и да отида да изтормозя онези тихите! Аз съм дух, няма да потъна, обаче моите барабанчета, те не са духове и могат да се удавят! Уааааа! – от очите на маслинката изригна фонтанче от сълзички и намокри чашата. Хейли направи знак на Майкъл да й подаде съдинката.

Певицата изсипа духчето на дланта си и го погали с един пръст.

- Спри да плачеш! Аз имам барабанчета, макар че може и да са ти големи.
- Ти знаеш ли от каква кожа са ти барабанчетата? – в гласа на маслинката имаше недоверие.
- Телешки, мисля, по-малките са агнешки, но имам и едни пластмасови. Все ще си избереш нещо!
- Моите барабанчета са специални! Те трябва да са от кожа на некастриран козел! Иначе няма божествен дух!
- Я чакай! Може ли да отгатна как се казваш? – намеси се в разговора Ванчето.
- Не можеш да отгатнеш! – изплезе се маслинката.
- А ако отгатна? – настоя антроположката. За всеобщо учудване тя беше с една салфетка завързана на врата като лигавче.
- Ако отгатнеш, ммм, кажи какво искаш! -духчето живна на ръката на Хейли.
- Ще ме научиш на заклинание за повикване, ама истинско!
- Става! Обаче отгатваш от първия път!
- Става! Ти се казваш Санго! – Ванчето сияеше.
- Не може да бъде! Откъде знаеш! Я сваляй този пицимал! Аааа, така не е честно!
- Няма да се отметнеш от баса, нали така! Иначе нали знаеш какво става с божествените сили!
- Ама аз не съм онзи Санго! Не мога да хвърлям мълнии! Аз съм само барабанист-заклинател! – махаше с неимоверно дългите си ръце маслинката.
- Знам, но и ти знаеш, че знаеш как се вика онзи Санго! И вече си обещал да ме научиш!
- Ама аз не мога да барабаня истински след залез слънце!
- Аз не съм казала веднага! Както каза моята дружка Принцесин, нали за никъде не бързаме! И утре е ден! Хейли, той не ментосва, може да изкара всякакъв ритъм по-добре от метронома ти, щото този може и неравноделни тактове!
- Верно? Слушай, Санго, не искаш ли да забравиш за онези тихите и да останеш с нас? Тук музиките на никого не пречат! Аз пея постоянно все едно. Наоколо има други духове, част са музикални също. – Само въргозунякът Марко видя как Хейли скръсти пръсти зад гърба си докато казваше последното. Това почти обиди таласъма, защото той пееше неподражаемо „Полегнала е Тодора“, а то си беше сложен ритъм. От друга страна Шиуро

такива ги къдреше, че на човек можеше да му се съсири сакето. Въргозунякът си помисли за износения метроном и реши да даде едно рамо на стопанката си.

- И като толкова трябва, дядо такива възета може да плете, ще можеш да си натегнеш новата кожа на барабаните като за изложба! И мериносова коза ще ти завъдим, и калebasово дърво ще ти посадим за маракаси!
- Верно? И дърво? Ама трябва да е козел!
- Дървото трябва да е козел? Вземаш малко козленце, садиш го, поливаш го, кастриш го, всъщност не, не го кастриш, така ли беше... – Пешо се подсмихна и намигна на Принцесин.
- О, не, сигурно има и по-лесен начин, аз ще ти донеса раковинки за начало, пък после както дойде. Абе няма ли кой да каже едно „Наздраве!“ за новия барабанист на екипа?
- Наздраве! – отвърнаха всички в унисон. Хейли свали едната си обица, направена от седефено охлювче в сребърен обков и я даде на Санго. – Пийни си и ти, нали си вече наше духче! Я да повторим, дружинка, „На-здра-ве!“

Вечерята продължи все така жизнерадостно. В един момент маслинката взе две клечки от кебаб и избарабани няколко мелодиики върху чаши, напълнени на различна височина. Ванчето се наведе към ухото на Принцесин:

- Благодарение на твоя подарък моето мазо проработи! Благодаря ти от сърце! Ще се видим ли в Бенин другия месец?
- Ама естествено! Големият Санго е абсолютно неустоим, ние с Пешо идваме да му тропнем по едно! Тъкмо ще ми видиш новата позлатена раковина! Тя всъщност не е позлатена, ами три екипа седефени раковини се потиха три месеца над формулата за златист седеф, но е по-трайно. Както ще каже един датчанин, позлатата се изтрива, свинската кожа остава.
- Той вече го е казал, имаш предвид Ханс Кристиан Андерсен, нали?
- Права си, абсолютно си права! Ох, пак ми се е объркал хронометърът! Слушай, ти така и така другия месец имаш рожден ден, искаш ли да ти поръчам сини бисери за герданче, тамън седефените раковини са на етап експерименти с цветен конхиолин!

Ванчето ентузиазирано цопна във водата да прегърне приятелката си. Йоанис поклати глава. Седалките на хроноферарито му пак щяха да са мокри. Но това е тема за друга приказка.